

کۆڭۈلۈك كۆڭۈلۈك گۆڭۈلۈك نەوۋە - 62... كەرىم كاگە

يادەوۋەرى

62

خدر خەرمان ھەموو رۆژ بەو لەشە گرانەوۋە، لە سەیداوۋەى نزيك ما ھە
عارەبەكەوۋە ھەواش ھەواش بە پىكى كىسە، وەك بىيى لە سەر ھەلەكە
بەوات، دەھات، تەواوۈك بە ديار پىرى سوارچاكانەوۋە دادەنىشت، لە
ھەمووان وردتر گوۋى لە قسەكان يان و ھەكەنى رادەگرت، ئەر قسە و
و ھەكەنى شت نين! بە قسەى عەزە مەشە بى دوو شتى زىر لىكدى
دوورن، بەم خدر خەرمان ھەندە جوايەزى نەدەدیتن، دەيگوت:
و ھەكەنى كەمەك لە قسە قسە ترە.

خەرمان لە و ھەكەنى پىرى سوارچاكانەوۋە جياوازيەكەى دىتەوۋە
پىرى سوارچاكان لە ھەموو ئەو سەدە و ھەندەيەى تەمەنى ھەندەى ئەو
چەند حەفتەيە قسەى نەكردوۋە، ئەو قسەى مام رەزاي ھەقايەتبەژە،
ئەو پياوۋەى نى سا لە پىرى سوارچاكان گەورەترە، من لەبىرمە
نازانم ئو! پىرى سوارچاكان وای داناوۋە نى سا دوای مردنى
ھەقايەتبەژ بمر، ئەو قسەيە داناوۋە و ئارامى بوو بى من، ئاخىر
لەو لاو لەم لا گوۋم لىدەبوو:

چى نەماوۋە، عومرى پىرە مەكەكى كەمتر ماوۋە.
وەيش، بەو قسانە تەككەچووم، چەن دەبە قسەى وا لە زارى كەس
دەرىچە، باشە چى تەدەچە، خەك قسەى خەشى لە زار دەرىچە..
پىرى سوارچاكان دەگەتەوۋە، تەمەنى خەى دەگەتەوۋە، ھەموو
لايانوایە و ھەكەنى دەكات، تەن خدر خەرمانە دە:

نا، تەمەنى خەى دەگەتەوۋە، مەژوو دەگەتەوۋە، ئوۋە نايناسن..
حەيف شتەكى زىر كەمم لە گەگەنەوۋەكانى ئەو چەند حەفتەيەى پىرى
سوارچاكان لە يادە، كەسى واشم نەدیتەوۋە شتەكى وای لە
گەگەنەوۋەكانى وى لە بىرمايە، لە بارەى تورك و عارەب و ئەو
شتانەوۋە زىرى دەگەتەوۋە، پىرى سوارچاكان لە گەگەنەوۋە دەتگوت زىرى
گچكەيە، لە جە جە شەپەلانى دەدا، لە جە جە دەتگوت وەستاوۋە،
وەبىرمە سەرھاتەكى دەوزەى گچكەى نزيك پردى پردەى پچەپچە
گەگەنەوۋە، و دەچە سەرھاتەكە سەر بە سەدەى نەزەدە بى، ئاخىر خەى
گەتەنى:

تازە لاو بووم، لە لای كەركووك دەھاتىنەوۋە، سە چوار كەس بووين،

چوار پېنج باره قهسپمان پېښوو، له بن پرد جوامشثانی ترك
گچه پيان پكردین، سټیرم پښه بوو، یهكهم جار و دوا جار بوو، ب
چه بچمه ری دوور...كهوتنه دوومان، نیازیان باره قهسپهكان بوو،
من و نهو رهزایه ی ههقایه تان دهگڼتهوه، لهگه پيان كهوتینه شه ه
بهرد، بهوانیدیمان گوت: هټر و بارهكان قوتاركهن، با نهكهونه
دهست نهو ناكهسبهچانه ی عوسمانلی..

جوامشتهكانی عوسمانلی زږر بوون، وازیانندههنا، هاتین به
قوونه شه و شه ه بهرد هاتین، لځقنكیان تځدا بوو بهردی زږر
ده یشته، هر کووی دههاویشته له پشتمان به زهوی دهكهوت، لهو دهمه
بیرم لځ بهردهقانی چوو، ئای لځ بهردهقانیهك! دیتمهوه! گټمه
رهزا:

تا بهردهقانیهك دځنم، له باتی منیش بهردا باو.

رهزا گټی:

قادر، بهردهقانی له قوونت دهردځنی!

گټمه رهزا:

چت پښده ځم نهوه بکه.

ئ، هر له بای غار دځینم له شهروا ځځ دهركځشا، شهروا هكهم جوان
خسته بن پشتښهوه، كځاوم دووقه دکردهوه، لهو سهر و نهو سهری کونم
تځکردن، دځینم کرده دوو كهرت و له کونی كځاوم ههكځشان، خدا
دهیزانی سهگوسوارانی عوسمانلیم وهها بهردهقانیباران کرد، دواتر
ئینگلیزیش وا تځپارانی نهکردوون، باوه ځناکهن له رهزا بپرسن...))
نهو دهمه ی پیری سوارچاكان سهرهاتی بهردهقانیهكی گڼایهوه،
ههقایه تبځلهو نه بوو، دهنا لځمان دهپرسی، بهځام دواتر باسی
دځین و كځاوهكی پیری سوارچاكانی كړدبوو، گوتبووی:
بهردهقانیهكی قادر نه با، دهنكه قهسپځ نهدهگهیشته بهستی شهرغه و
مندا ه عوسمانلی به قوونځووتی دهیانناردینهوه.

ئ، پیری سوارچاكان دهگڼتهوه:

هځهم به مندا ه ورتكه ی عوسمانلی کرد، كا تځ بهردی بهردهقانی
منیان به قوونځ دهكهوت، دهبوونه قازی قوون شكاو و زیه پیان
دهگهیشته نهسته نځلځ، دوا ی نهو رووداوه، درهنگ زږر درهنگ،
عوسمانلی به خځیدا ریا بوو، ئینگلیز دنیای ته نیوو، رځم كهوتهوه
كهركووكځ، لهو هځستره بځز و هځستره رهشم كځی، ئاخر، تا ههینځ به
گا جځتمان دهکرد، ئ، دیسان له بن پرد، چهند لووسكهیهك، به
تورکمانی - من شتهك له تورکمانی تځدهگم- جوونیان دا، ترسم نیه،
سټیرم له ناو تځكهیه، لځم دهرهځنان، هر یهكهیان قوونی له بن
بهردځك قووچدهکردهوه، نهوجاره ی ده ځم رهزا لځره نه بوو، چووبوو به
هانای شځخ مهحموودی سلځمانیهوه..

پیری سوارچاکان س بهشی قسهکانی خه ځ گته نی و نهکانی له باره ی
تورک و عاره ب و عهجه مه وه بوون: ((هات هات، ترک هات، عاره ب هات،
ئه وه تا عهجه م.. کوا ب نه کم! هه ر، هات! بیکوژه، دهستی شکاوم،
کو ځا مهحموودی باپیرم نه ماوه کهوکوژیان بکات، حه یف، کهرکووکیش
به دهردی ته وار چوو،...)) خدر خهرمانی ل ده رچ که به ته نه
به ریه ک بوو، هه موو سرته سرتیان بوو، سهریان دهخته بن گو ی
یه کتر: حه یف، باش خه ره فاوه، و نه نی خه ش ده کات..

له بیرنه کم پیاوه تورکمانه که ش چوو به ره ی خدر خهرمانه وه، ئه و
پیاوه پرد یی بوو، هاته سهردانی پیری سوارچاکان، شه و دوو شه و به
دیار سهریه وه دانیش، پیری سوارچاکان قسه یه کی هه بوو که دواتر
حه مه د مهستان ناوی ل نا ((ئایه ته توو ه که ی پیری سوارچاکان))، ئه و
ئایه ته ته نها له و ده مانه له زاری پیری سوارچاکان ده باری که
ب نه کی ناخ ش ده گه یشته لووتی، یه ع کی ده گ و ده یگ:
((ب نه نی ترک د))

وه بیرمد به دیار تورکمانه که شه وه ئایه ته که ی خه ی گ ته وه، تورکمان
که پیر بوو شت له پیری سوارچاکان له سه رخ تر، به پ که نینه وه
گ ته ی:

حاجی، کردت ب نه نی من؟!

پیری سوارچاکان که به (قارداش) ناوی کابرای ده ه نا، من تا
دره نگیش هه ر وام زانی ناوی قارداشه، گو تی:
قارداش، به خت ده زانی من نیازم چ ترک که!
قارداش دهستی له ملی پیری سوارچاکان کرد:
ده زانم حاجی، ب منیش د ب نه نی پیس ئه و تورکه..

وه بیرمد پیری سوارچاکان له گه قارداشه که ی براده ری، ک مه و شه ی
تورکمانی به کارده ه نا (د غری و ساغ ل...) ئه وانه..

له ز ر ر وه، له ز ر ج وه، له نه ته وه و ئایین و تیره ی جو جو وه،
د ن، خه ځ د نه سهردانی پیری سوارچاکان، د نه خانووه قو ه که ی ده و
که ند، که ندی به لاشاوه، د ن و له و چاوه داده نیشن که به ژمار یازده
ده لاقه ی ت دایه، به ام چاوی من پتر له سه ر ئه و ده لاقه یه که که و ت ته
پشت سه ری پیری سوارچاکان، له و باول کی گچک که هه یه، له جانتای
کت بانی من گچکه تر، دوا یوه ی گو ی ک ساران سه ری خه ی هه گرت و پیری
سوارچاکانی له ج به ج هشت، باوله که هاته ئه و، پ شتر نازانم له
کو بوو، ناشزانم ک له و ی دانا، گو ی ک ساران یان پیری
سوارچاکان، یان.. نه مزانی ک.

ئیدی باول کی گچکه له و یه، له ناو ده لاق یه، ش وه که ی له چاومه، ل
ره نگی نه ماوه، هه ین ش ره نگی نه ما بوو، و ده چی گه له ک ک ن ب، له

گوئی کساران کانتړ، من چیم له شوه و رهنگی دایه، ناوی، ناوی، ناوی چی تدایه؟ چندان که هت به دزی پیری سوارچاکانهوه، نهو دهمانه دهچوو ب دهست بهئو گه یاندن، له وهختی خو، دهچووم، وهك ب دزینی قاسه ی پاره بچم وا دهچووم، لاینزیک دهووومهوه، دهستم دهبرد، نه دهگه یشت، کاره با لیده دام، ترس و شهرم سارد و گهرمی کاره با بوون، له منیان ددها، دهکشامهوه، تبهم دهکرد لهوهی کردم، تبهم دهشکاند و دهچووومهوه گژی، دیسان تبه.. وه بیرمد، باول تپ و کلیلی پوه نه بوو، به بزمارك داخرابوو که چه مانه وه که ی شوهی ژماره (8) ی هه بوو، کردنهوهی له کردنهوهی جانتای کبه کانم سانا تربوو، بهام کاره بای ترس و شهرم نه یده هشت دهستم بیگات.

باوله که پدهچوو وهك بهردی پیرز پیرز ب، ئاگام لیه پیری سوارچاکان دهمناده م، ملی خوارده کاتهوه، سر هه ده ب، کلکه گچان ده گه یه نه ته باولی ناو دهلاق، نهرم دهنگی لهوه دین.. بهرده که! نهو بهردهی نه گهر وه بیرتان ما ب به ئاوك ته واری ئاوه دانکردهوه، ئاو له ده ریاش چك بکات، ئاوی ته وار هه میسه خو هی د، پیری سوارچاکان باولی پیرزی له پشت سهری خی هه گرتووه، بهردی پیرزی له ته نیشت خی داناوه، لنگه خرخا کی شکا ویش بهرانبهری، له نوان ده رگا و په نجره، له سر نهو ده لاقه گچکه یه که دوو س پر سکه ی تدا بوو، لنگه خرخا وا به سنگ که وه، شهوان له بن تیشکی لامپاکه جاروبار ده بریسکایه وه- لامپاکه له بهری باوله که به دیواره وه یه- خا هکesh مینا باوله که تازه یه، دوا ی تیرانی گوئی کساران بهو وه هه واسراوه، پشتر نه مدیتبوو، ک بهو دای هه واسیوه؟ له خو وه گومانم ب گوئی کساران دهچ، ودهچ خرخا ی شکا ویش پیرز ب، ئاخر پیری سوارچاکان تی چاوی ده دات، هه سته که م هه ده که ی پیری سوارچاکان س پیرزی تدا یه، بهام هشتا دنیا نیم، جار ههر بهردی پیرز پیرزه..

با بگه موه لای موانه کان و پیا هی به تایی پشیان هه گرم، پیا هه نانهوه ئیشی خم بوو، ئستا مام عاره بی بن پردی سه یداوه موانه، به پکه نینهوه له پیری سوارچاکان ده پرس:

له گه عاره بان پکنه هاتیه وه؟ ده نن به هشت له بهر عاره بان دار هه دهی به عهر د ناکه و!

پیری سوارچاکان ویستی پکه ن، بهام کخه نه یه هشت، به دم نهرمه کخه وه:

نه گهر وایه، جه ندهم ب من.

مام عاره ب و پیری سوارچاکان له دنیا یه یه کتریان زر خ شده ویست و

زځر ته با بوون، به ځام له سر ئودنيا ناکځکيان ده که و ته نځوان،
ئاخر پيرى سوارچاکان ئاماده نه بوو له به هشت ځ بچ ته گه هکځ تورک
و عارب و عجه مى لځبځ، ده يگځ ته مام عارب:
پياوې چاکه، له به هشت ځ ځ ته به عارب مه نووسه.
مام عارب به پځکه نينه وه، پځکه نينځ له گه ځي چه فیه و عه گاله که
ده لرينه وه، ده يگځ:

حاجى، له به هشت ځ لځ ته ده پاځمه وه که تځش به عارب وهرگرن...
ديانېش ده هاتنه ماځي پيرى سوارچاکان، وهک به فره که له بيرمه مام
ديانځ که شځوهى کتومت له وځنهى سځوه ده چوو، دواتر کاتځ وځنهى
سځوهم دى، ده مگوت هه بځ نه بځ ئوه سځوه بوو که له گه ځ به فر هاتنه
حه وشهى ماځځ، ئوه مام ديانه ناوځکى نزيک له ئه بره هه مى لځبوو،
هځشتا پځي له سر دهرکى حه وشځ بوو، گلځره به فر دا يکرد، تځزهک
عردى سپى کرد، به ځام بايى شه ه به فرى نه کرد، گځتبويه پيرى
سوارچاکان:

له گه ځ ځم به فرم هځنا
پيرى سوارچاکان گځتبووى:
ئځوه هه ميشه به فر بوونه.
من به هځي به فره که وه هځنده نه پرژامه قسه وباسى نځوان پيرى
سوارچاکان و ديانه کهى ههرمځته، به ځام لهو ده مهى پياځهم له پځشى
هه ځگرت، بيرمه پرسى:

ناوت چيه؟
به شهرمه وه:
کهريم

پيرى سوارچاکان باسى ئوهى که رد که به ناوې بابيه وه ناوې ناوم،
ديار بوو مام ديان کهريمى بابى پيرى سوارچاکانى ديتبوو، گوتى:
واى له سځفى کهريم، ده تگوت شاگردى حه زره تى عيسايه، پځي له
مځرووله يهک نه ناوه..

نازانم نه پيرى سوارچاکان بوو، نه بابم قسه يه کهى لهو قسه يهى مام
ديان کرد، به ځان نايه ته وه بيرم کووکوويى بوو..
خزمه کهى شه يتانېش هاتنه ديدارى پيرى سوارچاکان، ئوه پياوهم چه ند
جارځ له ماځي ځمان ديتووه، ههر جارځ ده هات، گوځي کځساران بانگى
ده کردينه په نايځ و ده يگځ:

نه کهن، نه به باش نه به خراپ ناوې شه يتان بځنن، ده نا مځوانه که مان
توو ه ده بځځ..

ئځمه له سر قسهى گوځي کځساران، نه مانده هځشت شه يتان به سر
زارماندا بځ، وه بيرمدځ، جارځ لهو جارانه گوځي کځساران ځي به
ديار خزمه کهى شه يتانه وه ناوې شه يتانى هځنا، به خراپه ناوې هځنا،

گټه مندا ګی شہ یتان:

شہ یتان وا مه که ده نا..

به بیستنی ناوی شہ یتان، وام وټنا کرد خزمه کهی شہ یتان بر
سپیه کانی لټکنډ و گټچانه گټمک سووره کهی دهستدات و پټټاوه
دټاوه کانی به سهر پټووه بکات و بټ ماټاواپی ماټ به جټټلټ، به ټام
ټووه رووینه دا و به پټکه نینه ووه روو له گوټی کټساران:
شہ یتان ګی جوانتان هه یه..

سهرده ریم له ووه دهر نه کرد، زارم پټ بوو له پرسپار به ټام شهرم بهستی
و هیچم نه گټت، ټ، له بیرمه خزمه کهی شہ یتان پرسپاری گوټی کټسارانی
کرد، بهر له ووهی پیری سوارچاکان زار هه ټټنټ، دایکم گټتی:
به سهردان چټ ته لای کچه کانی..

خټزگم ده خواست گوټی کټساران نه به سهردان و نه تټران نه ټټیشتبا،
ده زانن چه ندم خټشده ویست، چه ند حزم له نانی دهستی وی بوو، ټدی
ته ټساز! ته ټساز ګی درووستده کرد، په نجهی خټت له گه ګی ده خوارد،
حه مه د مهستان دیاره بهشی هه بووه له و ته ټسازه گټتبوویه بایم:
تټ توور ده تباته به هشت و دایکیش تټساز
با بیشم گوتبووی:

تټش له گه ټ خټمان ده به ین..

حه یف، گوټی کټساران لټره نیه، تا دیسان به دیار خزمه کهی
شہ یتان ووه شہ یتان ګی له زار دهر چټ

مټوانه کانی پیری سوارچاکان، چه تټ سهرناس گټته نی وهك بهردی بهست
ره نگاو ره ننگن، ټووه تا مام حوسټن گټگجه لی له لای موسټټووه هاتووه،
هه ندك پټیده ټټن حوسټن شه بهك، هه یاس کاکه پی که به حهفت پیاو
به لاشاوه هټندهی لا سمټټټکی وی سمټټټیان پټووه نیه، له دهو زټی
گه وره ووه هاتووه، من له هټده کهی پیری سوارچاکان له هه موو ټاین و
نه ته ووه یه کم دی، ته نټ جووم نه دی، مام سمایی که رته که چاو ده یگټ:

ټه گهر جوو لټره مابان، هټده کهی خټم ده بووه جووخانه.

وهك بیستبووم پیری سوارچاکان براده ری جووله کهی زټر بوون،
وه بیرمد ټ باسی ټازایه تی جووله که یه کی ده کرد، زټر به شان بالیدا
هه ټیدا، گوتی:

مه گهر سمکټی شکاک هټنده ټازا بوو بټت.

ټټمه مندا ټ بهو قسه یه پټده که نین، ټاخر بیستبوومان جووله که زټر
ترسنټکن، که سټ زټر ترسنټك با، به جووله که ناوی ده هات:
ترسنټك، جووله که..

وابوو جوو له له دیدی ټټمه ووه دهو ټمه ند و نهو ټرټک بوون:

هټندهی جوو ګی هه یه، ده ټټی جووی..

بن جوو ده هاتن، بابی زارټ بن جووم له بیره، له مندا ټیه ووه ببووه

موسلمان، بهام چه ت سهرناس ده: هشتا نازان (فاتحاً) جوان بخواند..

ئو بن جووه دهو له مهند نه بوو، له کک نان دهگه، نازانم چي ده فرشت، بهام نازا بوو، دهگه نه وه، له بن قهرات پليسک نازانم له سهر چي ههر له سهر ترومبله وه دارکي لده دا، بن جوو بلي ده چي، ترومبل دهرده چي، بن جوو ته نه کاته وه رلي ما ناگرته وه، له جاده ي باته دوو پليس ده بيند، وهرده گه ته سهریان، باشیان ده کوت، هردووکیان چهک ده کات، ئ، بن جوو ده که و ته زیندانی، لیده پرسن:

پليسک لیدای، ته له دوو پليسيترت دا، بلي چي؟
بن جوو گوتبوو:

پليس ههر پليس، چ له ههول، چ له به غدا چ له ئيسرائيل..
ده بن پيري سوار چاکان بيست سي سهر بزنگي بلي فرشته وه، تا بن جووي له زیندان ه ناوه ته دهر..

ئ، بلم ک نه ده هاته سهردانی پيري سوارچاکان! ئه وهی نه هات ته ن دايکه مه نيچ بوو، ئه و ژنه ي دايکی نازانم چه ند کهس بوو، ئه و ژنه ي من رقي دنيا م للي ده بوه، ناهه قمه! خ له بورتانه چي به پيري سوارچاکانی با پيرم ده گ! ئه و ژنه ي داخوا له کن خودا کوو کووي بلي پيري سوارچاکانی ت کوشيوه! دنيا هه موو رووي له به لاشا وه کرد، له به لاشا وه ش بلي ده و که ند و هه وشه ي ئمه، له دهرگه ي هه وشه شه وه به ده ستی راست و بلي هه ده که ي پيري سوارچاکان، هه ده گچه يه، جلي دانیشن نيه، پياوي پير به پلوه راوه ستايه، قسه يه کی کاک مه جید ئستاش له گو مه، حه يف نه کارم به زرینگانه وه ی زاری وی بلي مه وه، ئه و کاک مه جیده له سه یده کانی لای هه ره جه بوو، نانی پيري سوارچاکانی لا مو تغه ک بوو، ئه و سه یده ئيوهای گ:

هلي دنيا! ديوه خانه که ي حاجی قادر جلي دنيا ي تدا ده بوه، ئستاش له هه ده يه که، جلي حه مه شت و بزگو هه کانی ل نا بته وه..

حه مه شت دته وه ناو قسان، لگه ل دوايي، ده بلي بلم زر کهس ده بوو ب نه سهردانی پيري سوارچاکان، بهام دیار نه که وتن، که سوکاری به ستی شهرغه دیار نین، برا که ي پيري سوارچاکان دیار نيه، که سی نزیک زر نزیک دیار نین، من دره نگتر پکه وتم شه رلي له وانه گرتبوو، شه نه يه شت ب نه دیداری پيري سوارچاکان، هه یند شه بوو، له چیاکان شه بوو، له پده شت و به ست و له زوورگان شه بوو، له کو شه نه بوو! له بادا وه ده یشتی، ده گه یشتی، به سراهه، له پوونگینه که له بن شاره، زري ده م لند ب به ستی شهرغه، شه ه، شه گه یشته ته ناو شاریش.

سهر باز و جاش دنیا یان ته نیوه، ها تووچ یان ب یوه، با بم نه ب ک له

به‌لاش‌وه‌وه ده‌گاته به‌ستی شهرغه؟! ئه‌و با‌به‌ی من فیشه‌کی له‌ شار‌وه‌وه ده‌گواسته‌وه به‌ ئه‌ودیوی زوورگه‌کان، به‌ پ‌شمه‌رگه‌.. ما‌ی ئ‌مه‌، چا‌وه‌ی چ‌ان، هه‌ر شو‌ن‌کت هه‌که‌ندبا، فیشه‌ک زه‌رد ده‌چ‌وه‌، با‌بم له‌ به‌ر فیشه‌ک گواسته‌وه به‌ پ‌شمه‌رگه‌ ه‌نده نه‌ده‌پرژایه‌ سه‌ر با‌بی، له‌ بیرمه‌ پیری سوارچا‌کان گ‌تیه‌ با‌بم؛ کو‌م، وریا‌به‌، پ‌شمه‌رگه‌ ج‌ی به‌قا‌نیه‌! وه‌رامی با‌بیشم له‌ بیره‌:

ده‌زانم با‌به‌، به‌ام هه‌ر ده‌به‌ شت‌کیان به‌ بکه‌م. ه‌ی دنیا! مام واح‌د برای پیری سوارچا‌کان بوو، شه‌ نه‌یه‌شت به‌، دایکه‌ مه‌نیج ئه‌و هه‌موو سا‌هی له‌گه‌ پیری سوارچا‌کان خه‌وتبوو، جیا‌بوونه‌وه نه‌یه‌شت به‌، گو‌ی ک‌ساران که‌ جوانترین گو‌ی پیری سوارچا‌کان بوو، ت‌ران و ت‌کچوون نه‌یه‌شت به‌، خه‌ج که‌ شیرینترین ژنی پیری سوارچا‌کان و دایکی با‌بم بوو، گ‌ نه‌یه‌شت به‌.. که‌سوکارانی ده‌و به‌ستی شهرغه‌، شه‌ ر‌ی ل‌گرتن و نه‌هاتن، به‌ام پلکه‌ مه‌ت‌ی ژنی مه‌لاکه‌ی د‌ه‌ گا‌ان نازانم به‌ چ که‌ل‌ن‌کی شه‌دا به‌ کو‌وه‌ کو‌و هات و شانی پیری سوارچا‌کانی ما‌ج کرد و چه‌ند د‌ه‌ په‌ فرم‌سک‌کی هه‌وه‌راند، پلکه‌ مه‌ت‌ هه‌ر ده‌بوو به‌، ئه‌و نه‌با من سه‌ربرده‌ی باوله‌ ک‌ن و خ‌خ‌ای شکاوم نه‌ده‌بیست، به‌ر له‌ گ‌ان‌ه‌وه‌ی باول و خرخا‌، له‌ زار‌ پلکه‌ مه‌ت‌وه‌، با له‌ زاری گو‌ی ک‌ساران‌ه‌وه‌ پ‌که‌وین مه‌ت‌ له‌ خه‌ج‌ چ‌ی دی:

((مه‌ت‌ یه‌که‌مین ژنه‌ ره‌وه‌نده‌ چووب‌ته‌ خه‌ج‌، مه‌ت‌ له‌ د‌ه‌ گا‌انی ته‌‌واره‌وه‌ تا ده‌گاته مه‌که‌ و مه‌دینه‌ و سه‌ر مه‌زاری خ‌شه‌ویست، قسه‌که‌ی زاری که‌ له‌ شادومان جوانتری له‌به‌ره‌، ر‌ژی سه‌د جار ده‌یل‌ته‌وه‌:

خودایه‌، ئه‌و ر‌یه‌ کو‌رکه‌یته‌وه‌..

ئ‌، مه‌ت‌ له‌ خه‌ج‌ ده‌گه‌ته‌وه‌، هه‌ردوو به‌ری به‌ستی شهرغه‌، گوند گوند ده‌ژ‌نه‌ د‌ه‌گا‌رانه‌وه‌، من و ئه‌و به‌س‌یه‌ی بووکیشم گه‌یشتی‌نه‌ بن ره‌شما‌ه‌که‌ی حاجی مه‌ت‌، پرم دایه‌ ده‌ستی، هه‌ی! ده‌ستی ک‌شایه‌وه‌ و ده‌:

ماچی مه‌که‌، ده‌ستم پیسه‌!

ه‌په‌که‌م له‌ خ‌م زانی، ناوله‌په‌که‌م له‌ روومتی خ‌م دا و گوت‌م: ئه‌یه‌، حاجی مه‌ت‌، ئه‌وه‌ چ قسه‌یه‌که‌ ده‌یکه‌ی؟! مه‌ت‌ گ‌تی:

هه‌مین، پ‌ش له‌ هه‌موو شته‌ک ناوی من هه‌ر به‌ مه‌ت‌ و پلکه‌ مه‌ت‌ خ‌شه‌، واز له‌و (حاجی) یه‌ به‌نه‌، به‌راستمه‌ و ئی د‌یشمه‌ ده‌ستم پیسه‌، پ‌م ز‌ر له‌ ده‌ستم خا‌و‌ن‌تره‌.. ئه‌منیش پ‌که‌نیم و گ‌تم:

ده تهو پـيه کانت ماچ بکهـم، خـ من پـی پیری سوارچاکا نیشم ماچ نه کردوو، تا..

مه تـ له پـکه نیندا له سهر پشت کهوت، باسی پیسبوونی دهسته کانی خـی کرد که له نزیك گـی خـ شهویست چـن مندا هـ ورته کهی عاره ب دهوریان داوه، لچکی کهو و کراسیان راکـ شاه، داوای شت و عانه یان لـی کردوو، ئه ویش ناچار بووه، به چه پهـ کان لـیانداو له خـیان دوور بخاتهوه، مه تـ ده یگـ:

دهستم به وه له که عاره بان پیس بووه، به ئاوی زمزمیش پاکنه بـوه، به ئاوی ناو گـزه کهی خـ شهویستیش پاکنا بـتهوه. گـتمه مه تـ:

ئه تو له چوونه هـ ساردمان ده که یتهوه..

گـتی چیم دی، ئه وه ده گـمه وه..

به سـ- ئه گهر له بیری ما بـ- گـتی:

پلکه مه تـ، به قسهی تـ بـ، نا بـ کهس بچـته هـ! مه تـ گـتی:

خودایه، لـ خاتری خـ شهویستی خـت، ئه وهی بوسرمانه رـی بهو رـی (نه کهو)

دیاره دایکم و گوـی کـساران سهرو (ئامین) کـیان بـ کردبوو، که چی سا تهواو وهرنه سووـا بـوه، گوـی کـساران رـی بهو رـی که وتبوو، ههرچی به سـی دایکمه مه تـ وه های ترساندبوو، وه بیرمد ده یگـ: هـج بـته بن منارهی چـلیش چاوی به من ناکه وـ.

به دوویدا دـ